

ДЖЕФРИ АРЧЪР ЖЕНА КАТО ЗА МЕН

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Възможно ли бе да съществува такава красота?

Карах по Олдуич на път за работа, когато я видях. Качваше се по стълбите към театър „Олдуич“. Ако бях задържал поглед още миг, щях да блъсна колата пред мен, но преди да успея да се убедя, че не е видение, тя се бе сляла с множеството почитатели на театъра.

От лявата страна забелязах свободно място, на което да паркирам, така че в последния момент извих волана за обратен завой, без дори да дам мигач, а автомобилът зад мен наду възмутен клаксона. Изскочих от колата и затичах към театъра, макар да знаех, че е почти невъзможно да я открия сред множеството, че дори и да я откриех, тя сигурно имаше или приятел, или съпруг, който щеше да се окаже поне метър и деветдесет, свършено копие на Харисън Форд.

Щом пристигнах във фоайето, огледах бързивото множество. Бавно се завъртях в кръг, но така и не успях да я видя. Дали да не се опитам да си купя билет, питах се аз. Тя можеше да е къде ли не — на партера, на първи балкон, дори на втори. Дали да не обиколя редовете, за да я намеря? След това се сетих, че няма да ме допуснат да вляза, ако не покажа билет.

В този момент я видях. Беше се наредила на опашка пред гишетото за билети и редът ѝ идваше. Зад нея чакаха още двама, млада жена и мъж на средна възраст. Бързо заставах отзад, точно когато дойде нейният ред. Наведох се напред и се опитах да чуя какво казва, но успях да доловя единствено отговора на касиера:

— Малко вероятно, защото завесата се вдига след няколко минути, госпожо — каза той. — Ако го оставите, ще се постарая да уредя нещата.

Тя благодари и се отправи към партера. Първото ми впечатление се оказа вярно. От главата до краката тя бе самото съвършенство. Не можех да откъсна очи от нея и забелязах, че въздейства по същия начин на още неколцина мъже във фоайето. Искаше ми се да им кажа да не си хабят силите. Нима не разбираха, че е с мен? По-точно, щеше да е с мен на края на вечерта.

След като се скри от погледа ми, проточих врат, за да надникна към гишетото. Билетът ѝ бе оставен отстрани. Въздъхнах облекчено, когато младата жена подаде кредитна карта и взе четири билета за първия балкон.

Започнах да се моля мъжът пред мен да не се е наредил, за да си купи единичен билет.

— Имате ли един билет за представлението тази вечер? — попита той с надежда, тъкмо когато чухме предупредителния звънец, който напомняше, че остават три минути до началото на представлението.

Касиерът се усмихна.

Аз се намръщих. Дали да не го наръгам с нож в гърба, да го ритна в слабините, или просто да му кажа всички обидни неща, които ми хрумнат?

— Къде предпочитате, господине? На първи балкон, или на партера?

Не казвай партера, опитвах се да му внуша аз. Кажи на балкона, на балкона кажи.

— Партер — помоли той.

— Останало е място край пътеката — обясни мъжът на гишето и провери отново на екрана на компютъра.

Какво облекчение ме обзе, когато се сетих, че театърът се опитва да продаде своите останали билети, преди да започне да се занимава с върнатите билети на публиката. Ами сега, чудех се аз, как да се измъкна?

Докато мъжът пред мен плати билета, аз вече бяха намислил и дори репетираше думите, които се надявах да ме спасят.

— Слава богу. Мислех, че няма да успея — започнах аз и се опитах да покажа, че съм останал съвсем без дъх.

Мъжът на гишето вдигна поглед към мен. По всичко личеше, че встъпителните ми слова съвсем не са го впечатлили.

— Какво движение само! А после не успях да намеря къде да паркирам. Сигурно приятелката ми се е отказала да ме чака. Случайно да е върнала билета при вас?

Думите ми съвсем не го убедиха. Монологът ми очевидно не бе успял да му въздейства.

— Можете ли да я опишете? — попита подозрително той.

— Късо подстригана черна коса, кестеняви очи, червена копринена рокля, която...

— А, да, спомням си я — отвърна той и ми се стори, че въздъхна. Взе билета, оставен отстрани и ми го подаде.

— Благодаря ви — казах аз и се опитах да покажа колко съм доволен, че прекъсна встъпителните ми думи от описанието.

Забързах към партера и дръпнах плик, оставен на перваза пред гишетото.

Проверих цената на билета: двавет лири. Извадих две банкноти от по десет лири от портфейла си, пъхнах ги в плика, близнах го, за да се залепи и притиснах.

Момичето на входа провери билета ми.

— Шести ред от дясната страна.

Тръгнах бавно по пътеката, докато най-сетне я забелязах. Седеше до незаето място в средата на реда. Докато се промъквах покрай краката на седналите, тя се обърна и ми се усмихна, очевидно довольна, че някой е купил билета ѝ.

Отвърнах на усмивката и побързах да ѝ подам плика с дваветте лири, а след това се настаних до нея.

— Касиерът ме помоли да ви дам това.

— Благодаря ви. — Тя пъхна плика в официалната си чантичка.

Тъкмо се канех да започна с първата си реплика от второ действие, когато светлините угаснаха и завесата се вдигна, за да започне първо действие от истинското представление. В този момент разбрах, че нямам никаква представа коя пиеса ще гледаме. Погледнах към програмата в скута ѝ и прочетох „Посещение на инспектор“ от Джи Би Пристли.

Спомних си, че критиците бяха във възторг от постановката, още при премиерата в Националния театър, а за изпълнението на Кенет Кранъм имаше само суперлативи. Опитах се да се съсредоточа над действието.

Въпросният инспектор надничаше в дома на едуардианско семейство, които приготвяха вечерята и се канеха да празнуват годиша на дъщеря си.

— Мислех си за нова кола — обясняваше бащата на бъдещия си зет, докато младият пухтеше с пура.

Щом спомена думата „кола“, аз тутакси си спомних, че бях зарязал моята пред театъра. Дали не спрях на двойна непресечена жълта линия? Дали не бе по-зле? Да върви по дяволите. Да я вдигнат ако искат, заслужаваше си заради красавицата до мен. Публиката се разсмя, аз също, за да създам впечатление, че следя действието. Ами

плановете ми за вечерта? Всички щяха да се чудят защо не съм се появил. Разбрах, че по време на антракта няма да успея да си тръгна, нито пък ще имам възможност да проверя какво е станало с колата, нито да се обадя, за да обясня защо не съм се появил, тъй като тогава бе единствената ми възможност да пристъпя към действие.

Пиесата бе очаровала цялата публика, докато аз упражнявах на ум собствения си сценарий, който трябваше да влезе в действие по време на антракта между първо и второ действие. За мое огромно съжаление трябваше да се вмести в крайно недостатъчното време от петнайсет минути, така че можех да разчитам единствено и само на премиерата.

Когато в края на първо действие завесата се спусна, вече бях готов. Изчаках аплодисментите да утихнат и се обърнах към нея.

— Колко оригинална постановка — започнах аз. — Изключително модернистична. — Спомних си, че един критик бе използвал точно тези думи. — Невероятен късмет, че успях да си осигуря място в последния момент.

— И аз имах късмет — отвърна тя. Окуражих се. — Искам да кажа, че се намери човек, който да си търси билет в последния момент. Кимнах.

— Казвам се Майкъл Уитакър.

— Ана Таунсенд. — Тя ме дари с топла усмивка.

— Искате ли нещо за пиене? — попитах аз.

— Благодаря, с удоволствие.

Станах и я поведох през шумното множество, отпредило се към бара. От време на време се озъртах назад, за да се уверя, че ме следва. Кой знае защо се страхувах, че няма да е там, ала всеки път, когато се обръщах, тя ми отправяше вече познатата лъчезарна усмивка.

— Какво ще пиете? — попитах отново аз, когато доближихме бара.

— Сухо мартини, ако обичате.

— Изчакайте ме тук, връщам се след малко — обещах аз и се зачудих колко ли безценно време ще пропиляя, докато чакам на опашка на бара. Извадих банкнота от пет лири и я задържах на видно място, с надеждата барманът да се опомни, щом види какъв щедър бакшиш го очаква. Той, разбира се, забеляза парите, но ми се наложи да изчакам четирима клиенти, преди да успея да получа сухото мартини и уиски с

лед за мен. Барманът не заслужаваше бакшиша, който му оставих, но нямах повече време за губене и не изчаках рестото.

Отнесох напитките в далечния край на фойето, където Ана четеше програмата, докато ме чакаше. Беше застанала край прозореца в стилната червена рокля, а светлината подчертаваше слабата ѝ елегантна фигура.

Поддох ѝ сухото мартини, притеснен, че ценните минути изтичат.

— Благодаря. — Дари ме с поредната обезоръжаваща усмивка.

— Как стана така, че имахте свободен билет? — попитах аз, докато тя отпиваше.

— Партньорът ми го задържаха. Изникна спешен случай в последния момент — обясни тя. — Това е един от проблемите, когато си лекар.

— Жалко. Изпусна забележителна пиеса — продължих аз с надеждата да се уверя дали партньорът наистина е мъж.

— Така е — отвърна Ана. — Опитах се да купя билети, докато все още я давах в Националния театър, но бяха продадени за всички представления, когато бях свободна, така че щом един приятел ми предложи двата билета в последния момент, не изпуснах възможността. След няколко седмици я свалят. — Тя отпи нова глътка от мартинито. — Ами вие? — попита тя, когато чухме звънеца три минути преди началото на второ действие.

В сценария ми не беше предвиден подобен отговор.

— Аз ли?

— Да, Майкъл — отвърна тя шеговито. — Как стана така, че търсиш един билет в последния момент?

— Шарън Стоун беше заета тази вечер, а пък принцеса Даяна ми съобщи в последния момент, че би дошла с удоволствие, ала се старее да не се показва много-много. — Ана се разсмя. — Истината е, че прочетох рецензиите на критиците и се отбих с надеждата да си намеря изостанал билет.

— А си намери и изоставена жена — отвърна Ана, когато звънецът две минути преди началото на действието зазвуча.

Аз не бих се осмелил да включа подобна дръзка реплика в сценария си. Дали това в очите ѝ не бяха шеговити искрици?

— И още как — отвърнах в същия дух аз. — И ти ли си лекарка?

— Защо и аз? — попита Ана.

— Като партньора — уточних аз, защото не бях сигурен дали тя продължава да се шегува.

— Да. Джи пи съм във Фулъм. Трима лекари държим практиката, но се оказа, че само аз мога да дойда тази вечер. А ти с какво се занимаваш, когато не придружаваш Шарън Стоун или принцеса Даяна?

— В ресторантьорския бизнес съм — отвърнах аз.

— Това е работа, в която часовете са още по-неблагоприятни, отколкото при лекарите — отвърна Ана заедно със звънеца за последната минута.

Надникнах в лешниковите очи и ми се прииска да ѝ предложи да нарежем второто действие. Пиесата наистина беше великолепна, ала единственото ми желание беше да прекарам остатъка от вечерта с нея, не натъпкан в препълнената зала с още осем хиляди зрители.

— Не е ли така?

Опитах се да си спомня какво бе казала.

— Смея да кажа, че при нас оплакванията на клиентите са значително повече, отколкото при вас — бе единственото, което успях да кажа.

— Съмнявам се — заяви остро Ана. — Ако си жена лекар и не излекуваш пациентите за два дни, веднага решават, че не си достатъчно квалифицирана.

Засмях се и допих уискито, а по високоговорителя избумтя глас:

— Моля уважаемата публика да заеме местата си за второ действие.

— Трябва да се връщаме — подкани ме Ана и остави празната си чаша на най-близкия перваз.

— Май да — съгласих се аз с нежелание и я поведох в обратната посока на изхода, към който така ми се искаше да поемем.

— Благодаря за мартинито — обърна се към мен тя, когато седнахме.

— Малка компенсация — отвърнах аз.

Тя вдигна любопитно очи.

— За хубавото място — обясних аз.

Тя ми се усмихна, докато се промъквахме и настъпвахме пръстите на вече седналите зрители. Тъкмо се канех да подхвърля

нещо, когато светлините угаснаха.

По време на второто действие се обръщах към Ана всеки път, когато в залата избухваше смях и от време на време тя ме даряваше с топлата си усмивка. Истинският успех за мен дойде към края на действието, когато детективът показва на дъщерята снимка на мъртвата жена. Момичето изписка пронизително и осветлението неочаквано загасна.

Ана сграбчи ръката ми, но след това бързо я пусна и се извини.

— Няма защо — прошепнах аз. — Самият аз едва се въздържах да не направя същото. — Тъй като не виждах, не разбрах каква бе реакцията ѝ.

Миг по-късно на сцената звънна телефон. Публиката знаеше, че се обажда детективът, но пък не знаеха какво се кани да каже. Последната сцена развълнува всички.

След като светлините угаснаха за последен път, актьорите излязоха на сцената и съвсем заслужено приеха бурните овации, докато публиката ги призоваваше отново и отново.

Когато най-сетне спуснаха завесата, Ана се обърна към мен.

— Забележителна постановка. Толкова се радвам, че не я изпуснах. Още по-хубаво е, че не ми се наложи да я гледам сама.

— И аз се радвам — казах ѝ аз, без да споменавам, че не съм имал никакво намерение да прекарвам вечерта в театъра.

Излязохме на пътеката между редовете и се сляхме с останалите зрители, също като река, понесла се бавно напред. Изгубихме ценни минути, за да обсъждаме качествата на актьорите, въздействащата интерпретация на режисьора, мрачната потискаща обстановка, дори едурдианските костюми, докато най-сетне се добрахме до двойните врати, които щяха да ни върнат в истинския свят.

— Сбогом, Майкъл — обърна се към мен Ана. — Благодаря ти за приятната вечер. — Тя ми подаде ръка.

— Довиждане — отвърнах аз и отново се вгледах в лешниковите очи.

Тя се обърна, за да си тръгне и аз се зачудих дали ще я видя някога отново.

— Ана — повиках я аз.

Тя извърна поглед към мен.

— Ако нямаш планове, мога ли да те покана на вечеря...

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Предлагам на читателите четири различни края.

Можете да ги прочетете и четирите, или да си изберете един, който най-много ви допада. Ако решите да прочетете и четирите, направете го в реда, който са написани:

1. Невероятна
2. Женена
3. Неподходяща
4. Истинска мечта

НЕВЕРОЯТНА

— Благодаря ти, Майкъл, с удоволствие.

Усмихнах се открито, тъй като не успях да прикрия радостта си.

— Чудесно. Знам един малък ресторант малко по-надолу и мисля, че ще ти хареса.

— Супер — съгласи се Ана и вплете пръсти с моите. Поведох я през множеството.

Докато вървахме по Олдуич, Ана бърбеше възхитено за пиесата и я сравняваше с друга чудесна постановка, която бе гледала в Хеймаркет преди няколко години.

Когато стигнахме на „Странд“, посочих огромна сива двойна врата от другата страна на улицата.

— Това е — посочих аз.

Използвахме червения светофар, за да се промъкнем сред спрелите коли, а щом стигнахме на отсрещния тротоар, аз отворих двойната врата, за да влезе Ана. Заваляхم тъкмо когато влизахме. Поведох я надолу по стълбите към бръмналия от разговори ресторант, повечето посетители бяха излезли от театрите. Сервитьорите се стрелкаха из залата, понесли чинии и в двете ръце и обслужваха маса след маса.

— Ще се изненадам, ако успееш да намериш маса — отбеляза Ана, докато оглеждаше клиентите, скупчили се на бара, изпълнени с нетърпеливо очакване някой да освободи маса.

Отправих се към „Резервации“. Оберкелнерът, който приемаше поръчка, се втурна към мен.

— Добър вечер, господин Уитакър — каза той. — Колко човека сте?

— Само двама.

— Последвайте ме, ако обичате — покани ме Марио и ни поведе към обичайната ми маса в далечния край на залата.

— Още едно сухо мартини? — попитах я аз, когато седнахме.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Мисля, че ще изпия чаша бяло вино с вечерята.

Кимнах, а Марио ни подаде менютата. Ана огледа своето, а аз изчаках няколко секунди, преди да я попитам дали си е харесала нещо.

— Да — погледна ме тя. — Засега ще се спра на фетучини и чаша червено вино.

— Чудесно — кимнах аз. — И за мен същото. Сигурна ли си, че не искаш ордъовър?

— Не, Майкъл, благодаря. Вече съм на възраст, когато не мога да си поръчвам всичко, което ме изкушава.

— И аз така — признах веднага. — Налага ми се да играя скуош три пъти в седмицата, за да се поддържам във форма — казах ѝ аз, когато Марио се върна.

— Два пъти фетучини — започнах аз — и бутилка...

— Половин бутилка, ако обичаш — прекъсна ме Ана. — Аз ще изпия само една чаша. Утре сутринта имам задачи отрано, така че не бива да прекалявам.

Кимнах и Марио забърза, за да изпълни поръчката. Погледнах Ана право в очите.

— Често съм се питал какви са лекарките — започнах аз и веднага разбрах, че звуча банално.

— Дали сме нормални ли?

— Нещо такова.

— Нормални жени сме, като се изключи, че всеки ден ни се налага да гледаме съблечени мъже. Уверявам те, Майкъл, че повечето са с наднормено тегло и не са никак привлекателни.

В този момент ми се прииска да бях два-три килограма по-малко.

— Много ли са мъжете, на които им стиска да се заглеждат по лекарка?

— Намират се — призна Ана. — Но пък повечето ми пациенти са жени. Има и интелигентни, чувствителни и много внимателни мъже, които приемат, че една жена може да ги излекува не по-зле от мъж.

Усмихна се, когато ни поднесоха фетучините. След това Марио ми показва етикета на бутилката вино, която бе избрал. Кимнах доволно. Бе избрал реколта, която напълно отговаряше на красотата на Ана.

— Ами ти? — попита Ана. — Какво точно означава да си „в ресторантьорския бизнес“?

— Занимавам се с управление — отвърнах аз и чак тогава отпих от виното. Кимнах отново и Марио сипа на Ана, след това доля моята чаша.

— Поне напоследък се занимавам с тази работа. Започнах като сервитьор — разказвах аз, докато Ана отпиваше вино.

— Великолепно вино — отбеляза тя. — Толкова е хубаво, че може да помоля за втора чаша.

— Радвам се, че ти харесва. Това е Бароло.

— Значи си започнал като сервитьор...

— Точно така, след това около пет години работих в кухнята, докато накрая преминах в управата. Как са фетучините?

— Великолепни. Почти се топят в устата. — Тя отпи нова глътка вино. — Значи след като вече не готвиш, не си сервитьор, с какво точно се занимаваш?

— В момента съм управител на три ресторанта в Уест Енд, което означава, че непрекъснато снова от единия в другия, в зависимост от това къде е кризата.

— Прилича на дежурството при нас — усмихна се Ана. — Къде беше най-голямата криза днес?

— Днес, слава богу, не беше типичен ден откъм проблеми — отвърнах разпалено аз.

— Много ли беше тежко? — попита тя.

— Страхувам се, че да. Тази сутрин главният готвач си отрязва върха на пръста и няма да бъде на работа поне две седмици. Оберкелнерът във втория ресторант излезе в отпуска, твърди, че е болен от грип, освен това се наложи да уволня бармана в третия, защото много пипаше. Барманите винаги пипат, разбира се, но в този случай клиентите бяха започнали да забелязват. — Замълчах. — Въпреки това не бих се впуснал в друг бизнес.

— При тези обстоятелства не мога да повярвам, че си успял да се откъснеш от работа.

— Истината е, че не трябваше да го правя, само че... — Поколебах се, приведох се напред и долях чашата на Ана.

— Само че какво? — попита тя.

— Да ти кажа ли истината? — попитах аз и сипах остатъка от виното в своята чаша.

— Мисля, че ще я преглътна — кимна тя.

Оставих празната бутилка отстрани на масата, поколебах се отново, но това бе само за миг.

— Пътувах към един от ресторантите, когато те видях да влизаш в театъра. Загледах се в теб и за малко не блъснах колата отпред. След това направих обратен завой наскрив улицата, защото забелязах свободно място за паркиране и колата зад мен за малко да ме сплеска. Изскочих, затичах след теб и огледах навсякъде, докато най-сетне те забелязах на опашката пред гишетото за билети. Наредих се и аз и видях как подаде свободния билет. След като се скри от погледа ми, казах на касиера, че не си ме очаквала да се появя навреме, затова сигурно си върнала билета ми. След като те описах, което можех да направя в най-големи подробности, той ми го даде, макар че не му стана особено приятно.

Ана остави чашата вино и ме погледна с невярващи очи.

— Радвам се, че се е вързал на разказа ти — призна тя. — Чудя се дали аз да повярвам.

— Да, трябва да ми повярваш, защото пяхнах две банкноти от по десет лири в плика и седях до теб по време на пиесата. Останалото го знаеш. — Изчаках да видя как ще реагира.

Известно време тя мълча.

— Поласкана съм — отвърна най-сетне тя и докосна ръката ми. — Не предполагах, че все още има романтици на този свят. — Тя стисна пръстите ми и ме погледна в очите. — А ще ми кажеш ли какво си намислил до края на вечерта?

— Дотук нищо не беше планирано — признах аз. — Затова беше толкова свежо и приятно.

— Караш ме да се чувствам като бонбон „Афтер ейт“ — засмя се Ана.

— Мога да измисля поне три отговора — отвърнах аз, когато Марио се появи, малко разочарован заради недоядената ни вечеря.

— Хареса ли ви вечерята, господине? — попита притеснен той.

— Беше наистина чудесна — отвърна Ана, без да откъсва очи от мен.

— Искаш ли кафе? — попитах я аз.

— Да — съгласи се тя. — Защо не го изпием някъде другаде, където има по-малко хора.

Бях така изненадан, че ми трябваха няколко секунди, за да се опомня. Усещах, че губя контрол. Ана стана и ме подкани.

— Тръгваме ли?

Кимнах на Марио, а той само се усмихна.

Щом излязохме отново на улицата, тя преплете пръсти с моите и се върнахме по Олдуич към театъра.

— Вечерта беше прекрасна — призна тя, когато стигнахме на мястото, където си бях оставил колата. — Докато ти не се появи, денят бе толкова скучен, но ти го промени напълно.

— И за мен денят не беше блестящ — признах на свой ред аз. — Не са много случаите, когато съм прекарвал толкова добре. Къде предпочиташ да пием кафе? В „Анабелс“? Какво ще кажеш да опитаме новия клуб „Дорчестър“?

— Ако нямаш съпруга, у вас. Ако имаш...

— Нямам — отвърнах веднага аз.

— Решено — усмихна се тя, докато отварях вратата на беемвето.

След като тя се настани, обиколих автомобила и се настаних зад волана. Едва сега забелязах, че фаровете са били запалени, а ключовете — забравени на таблото.

Завъртях ключа и двигателят веднага измърка.

— Този ден май късметът ми работи — зарадвах се аз.

— Моля? — попита Ана и се обърна към мен.

— Извадихме късмет, че не ни наваля — отвърнах аз, когато забелязах няколко капки на предното стъкло. Веднага включих чистачките.

На път към Пимлико, Ана ми разказа за детството си в Южна Франция, където баща ѝ преподавал английски в мъжка гимназия. Не можах да спра да се смея, докато си спомняше дните, когато е била единствено момиче сред двеста френски тийнейджъри. С всеки миг тази жена ме очароваше все повече и повече.

— Защо се върна в Англия? — попитах аз.

— Майка ми е англичанка, разведе се с баща ми — той беше французин, а и имах възможност да запиша медицина в „Сейнт Томас“.

— Не ти ли липсва Южна Франция, особено във вечери като тази? — попитах аз и в същия миг над нас изтрещя гръм.

— Не знам — каза тя. — А и англичаните се научиха да готвят, така че тук стана доста цивилизовано.

Усмихнах се и се зачудих дали не се шегува отново, този път с мен.

Разбрах веднага.

— Между другото — обърна се тя към мен. — Вечеряхме в един от твоите ресторанти, нали?

— Да — признах смутено аз.

— Сега вече ми е ясно как успя да уредиш маса в препълненото заведение, защо сервитьорът донесе виното, без дори да те попита какво предпочиташ, да не говорим, че си тръгнахме, без да платиш.

Започнах да се чудя дали винаги ще бъде на крачка пред мен.

— И кой точно беше? С липсващия сервитьор, с главния готвач с четири пръста и половина, или бармана мошеник?

— С бармана мошеник — отвърнах през смях аз. — Днес следобед го уволних и много се страхувам, че заместникът му не се справя — обясних аз и завих надясно по Милбанк, за да намеря свободно място за паркиране.

— А пък аз си мислех, че съм привлякла вниманието ти — въздъхна Ана. — Ти цялата вечер си надничал през рамото ми и си оглеждал какви ги върши новият барман.

— Не беше през цялото време — оправдах се аз, докато паркирах на единственото свободно място близо до нас. Слязох от колата и заобиколих, за да отворя вратата на Ана, преди да я поведе към дома си.

Щом затворих вратата, Ана обви врата ми и ме погледна в очите. Наведох се и я целунах за пръв път. Когато се отдръпна, предложи:

— Какво ще кажеш да пропуснем кафето, Майкъл?

Свалих си сакото и я поведох на горния етаж към спалнята с надеждата днес да не е бил свободният ден на чистачката. Когато отворих вратата, с облекчение видях, че леглото е оправено, а стаята е чиста.

— Връщам се след малко — обясних аз и се пъхнах в банята.

Докато си миех зъбите, започнах да се питам дали не сънувам. Дали когато се върна в спалнята няма да разбера, че тя не съществува? Поставих четката за зъби в чашата и се върнах в спалнята. Къде беше

тя? Очите ми попаднаха на дрехите, разхвърляни край леглото. Тя бе отпуснала глава на възглавницата. Беше покрита само с чаршаф.

Съблякох се бързо, хвърляйки дрехите където ми попадне, загасих лампата и оставих да светят само нощните лампи. Пъхнах се под чаршафа при нея. Трябваша ми няколко секунди да я погледам, преди да я притисна до себе си. Бавно проучвах тялото ѝ, а тя започна да ме целува отново. Не можех да повярвам, че тази невероятна жена е моя. Докато се любехме, си казах, че не искам никога да си отива.

Тя остана смълчана и отпусната в прегръдките ми. Аз заговорих пръв, за всичко, за което се сецах. Споделих с нея надеждите си, мечтите, дори най-големите си страхове. Говорех свободно, както не ми се бе случвало досега. Исках да споделя всичко с нея.

След това тя се приближи и започна да ме целува отново, първо по устните, после по врата и гърдите, за да продължи бавно надолу, а аз имах чувството, че тялото ми ще се взриви. Последното, което помня бе, че загасих нощната лампа, когато часовникът на масата в антрето би един.

На следващата сутрин се събудих с първите лъчи, нахлули през дантелените завеси и великолепият спомен от снощи се върна изведнъж. Обърнах се лениво, за да я привлека в прегръдките си, но нея вече я нямаше.

— Ана? — извиках аз и се изправих рязко.

Отговор нямаше.

Запалих лампата и погледнах към часовника. Беше седем и двайсет и девет. Канех се да скоча и да хукна да я търся, но забелязах бележката, пъхната под часовника.

Дръпнах я, прочетох я бавно и се усмихнах.

— И аз също — отвърнах на глас и се отпуснах на възглавницата, докато се чудех как да постъпя. Реших по-късно да ѝ изпратя букет рози, единайсет бели и една червена. След това реших да ѝ изпращам по една червена на всеки час, докато не я видя отново.

След като взех душ и се облякох, обиколих къщата. Чудех се как да убедя Ана да се пренесе при мен, питах се какви ли промени ще ѝ се наложи да направи. Тази къща, казах си аз, обикалях кухнята, стиснал бележката, имаше нужда от жена.

Оставих бележката и потърсих номера ѝ в указателя, вместо да прочета вестника. Намерих го, точно както тя ми беше казала. Доктор

Таунзенд работеше на Парсънс Грийн Лейн между девет и шест. Беше даден още един номер, написан в курсив, единствено за спешни случаи.

Въпреки че състоянието на здравето ми не можеше да се определи като спешен случай, набрах първия номер и зачаках нетърпеливо. Имах желание само да ѝ кажа „Добро утро, любима. Получих бележката ти, какво ще кажеш да направим нощта, която прекарахме първата от много?“.

Обади се женски глас.

— Кабинетът на доктор Таунзенд.

— Мога ли да говоря с доктор Таунзенд, ако обичате? — помолих аз.

— Кой по-точно? Те са трима. Доктор Джонатан, доктор Ана и доктор Елизабет.

— Доктор Ана — отвърнах аз.

— А, госпожа Таунзенд — уточни тя. — Съжалявам, но в момента я няма. Заведе децата на училище, а след това ще ходи на летището, за да вземе съпруга си, доктор Джонатан. Той се връща от медицинска конференция в Минеаполис. Едва ли ще се върне през следващите два часа. Искате ли да ѝ предам нещо?

Последва дълго мълчание преди непознатата да попита:

— Чувате ли ме?

Затворих, без да ѝ отговоря и погледнах тъжно написаната на ръка бележка, оставена до телефона.

Скъпи Майкъл,
Ще помня тази нощ до края на живота си.
Благодаря ти.

Ана

ЖЕНЕНА

— Благодаря ти, Майкъл, с удоволствие.

Усмигнах се открито, тъй като не успях да скрия радостта си.

— Здравсти, Ана. Страхувах се да не те изпусна.

Обърнах се към висок мъж с гъста коса, който никак не се притесняваше, че пречи на хората, които се опитваха да се промъкнат покрай него.

Ана му се усмигна с изражение, което до този момент не бях забелязвал.

— Здравей, скъпи — поздрави тя. — Това е Майкъл Уитакър. Имаш късмет — той купи билета ти и ако не се беше появил, щях да приема любезната му покана за вечеря. Майкъл, това е съпругът ми, Джонатан. Бяха го задържали в болницата. Сам виждаш, че е успял да избяга.

Не знаех какво да кажа.

Джонатан топло разтърси ръката ми.

— Благодаря ви за вниманието към съпругата ми — започна той. — Защо не дойдете с нас на вечеря?

— Много мило — отвърнах аз, — но трябва да вървя. Забравил съм нещо и се налага да побързам.

— Жалко — намеси се Ана. — Щеше да ми е много приятно да разбера повече за ресторантьорството. Можем да се видим отново, когато съпругът ми отново ме изостави в последния момент. Довиждане, Майкъл.

— Довиждане, Ана.

Останах загледан в тях, докато се качваха в едно такси и ми се прииска Джонатан да се строполи мъртъв още сега.

Не стана, разбира се, така че аз потеглих обратно към мястото, където си бях оставил колата.

— Голям късметлия си, Джонатан Таунсенд — отбелязах аз. Нямаше кой да ме чуе.

След това възкликнах, без дори да се въздържа:

— По дяволите!

Повторих го няколко пъти, защото отдалече се виждаше, че мястото, където бях паркирал, е празно.

Обиколих улицата, да не би да съм забравил къде точно съм паркирал, изругах отново, след това тръгнах да търся уличен автомат, защото не бях сигурен дали колата ми е била открадната, или вдигната от паяк. На ъгъла с „Кингсуей“ открих телефон. Грабнах слушалката и натиснах три деветки.

— Коя служба ви е необходима? Пожарна, полиция, или спешна медицинска помощ? — попита гласът.

— Полиция — помолих аз и веднага ме прехвърлиха на друг глас.

— Полицейско управление „Чаринг Крос“. Какъв е проблемът?

— Мисля, че колата ми е била открадната.

— Бихте ли ми казали марката, цвета и регистрационния номер, господине?

— Червен форд фиеста, регистрационен номер H107 SHV.

Последва дълга пауза, през която чух други далечни гласове да обясняват нещо.

— Не е открадната, господине — обясни дежурният. — Била е неправилно паркирана на двойна непресечена жълта линия. Вдигната е и е закарана на паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“.

— Мога ли да си я взема веднага? — попитах нацупен аз.

— Разбира се, господине. Как ще се придвижите?

— С такси.

— Тогава помолете шофьора да ви закара до паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“. Щом пристигнете, трябва да представите документ за самоличност и да оставите чек за 105 лири, в случай че не разполагате със сумата в брой.

— 105 лири? — попитах отчаян аз.

— Точно така, господине.

Тръшнах телефона. В следващия момент усетих, че започва да вали. Изтичах до ъгъла на „Олдуич“, за да потърся такси, но открих, че са ме изпреварили тълпите, излезли от театъра.

Вдигнах яката си и пресякох между колите. Щом минах от другата страна затичах, за да намеря някакъв навес, който да ме предпази от студения дъжд.

Разтреперих се, кихнах няколко пъти и най-сетне едно празно такси ми се притече на помощ.

— Паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“ — казах на шофьора щом се качих.

— Лош късмет си извадил, приятел — съчувства ми шофьорът. — Ти си ми вторият за тази вечер.

Намръщих се.

Докато таксито бавно се промъкваше сред натоварения след края на театъра трафик по моста Уотърлу, шофьорът се разприказва. Едва успях да вмъкна по някой едносричен отговор, докато той редеше безспир мнението си за времето, за Джон Мейджър, за английския отбор по крикет и чуждестранните туристи. С началото на всяка нова тема, предвижданията му ставаха все по-мрачни.

Когато стигнахме до паркинга, аз му подадох десетачка и зачаках под дъжда да си получа рестото. След това хукнах към гишетото и се натъкнах на втора опашка за една вечер. Тази се оказа значително по-дълга от първата, а аз знаех, че когато се добера до служителя, за да платя глобата, не ме чакат приятни преживявания. Когато редът ми най-сетне дойде, як полицай посочи някаква бланка, лепната на стъклото.

Съобразих се с реда им и първо подадох шофьорската си книжка, а след това написах чек за 105 лири в полза на Градско управление на полицията. Подадох на огромния полицай и личната си карта, и чека. Огромното туловище на мъжа бе единствената причина поради която не посмях да си отворя устата и да го попитам няма ли по-важни неща за вършене, като например да преследва наркостилъри или крадци на коли.

— Автомобилът ви е в далечния край — обясни униформеният и посочи в далечината отвъд редиците коли.

— Че къде другаде — отвърнах аз.

Отново излязох под дъжда и заобикаляйки локвите се затичах между колите. Не спрях, докато не стигнах далечния край на паркинга. Трябваша ми още няколко минути, за да открия форд фиестата — ето поредното неудобство, когато притежаваш най-популярния автомобил във Великобритания.

Отключих вратата и се настаних изтощен на предната седалка, а след това кихнах отново. Завъртях ключа, ала двигателят дори не

превъртя, издаде тих виещ звук, задави се и отказа. След това се сетих, че съм забравил да загася фаровете, когато се втурнах така непредвидено към театъра. Избълвах поредица нецензурни думи, които само отчасти разкриваха истинските ми чувства.

Наблюдавах как друг някой се втурва към рейндж ровъра, паркиран на редицата пред мен. Бързо навих прозореца, но той подкара, преди да успее да произнесе магическите думи „Подайте ми ток“. Станах и извадих клещите за подаване на ток от багажника, вдигнах капака и ги закачих за акумулатора. Разтреперих се отново, докато чаках.

Не можех да изхвърля Ана от ума си, но поне се примирих, че единственото, с което съм се сдобил тази вечер е една хубава настинка.

През следващите четирийсет минути, докато дъждът се сипеше, минаха трима. Най-сетне млад чернокож попита:

— Какъв е проблемът, мой човек?

Щом обясних за какво става въпрос, той прекара стар микробус до колата ми, вдигна капака и прикачи клещите към акумулатора. Щом запали своя двигател, моят веднага включи.

— Благодаря — извиках аз, напълно ненужно, защото той форсира двигателя си още няколко пъти.

— Пак заповядай, мой човек — отвърна той и се скри в нощта.

Докато изкарвах колата от паркинга, пуснах радиото и чух Биг Бен да бие дванайсет. Едва сега се сетих, че тази вечер не се бях появил на работа. Първото, което трябваше да направя, ако исках да си запазя работата, бе да измисля убедително оправдание. Кихнах отново и реших, че ако спомена магическата дума настинка, може и да ми се размине. Сигурно вече бяха приели последните поръчки, но Джералд нямаше да е приключил в кухнята.

Огледах се в дъжда, за да видя някой уличен телефон и най-сетне забелязах цели три пред пощата. Спрях колата, изскочих към тях, но още щом наближих видях, че са счупени. Качих се отново и продължих да търся. Най-сетне, на ъгъла на Уоруик Уей забелязах друг, който по всичко личеше, че работи.

Позвъних в ресторанта и чаках дълго преди някой да отговори.

— „Лагуна 50“ — обади се младо момиче с италиански акцент.

— Джанис, ти ли си? Обажда се Майк.

— Да, Майк, аз съм — прошепна тя и заговори с типичен лондонски акцент. — Искам да те предупредя, че щом се спомене името ти, Джералд посяга към най-близкия сатър.

— Защо? — попитах аз. — Нали Ник още е в кухнята?

— Ник си отрязва върха на пръста тази вечер и се наложи Джералд да го откара в болница. Оставиха ме да отговарям за всичко. Да знаеш, че не е в най-добро разположение на духа.

— По дяволите — казах аз. — Само дето...

— Само дето си уволнен — обади се друг глас, който не се стараеше да шепне.

— Джералд, мога да обясня...

— Защо не дойде на работа тази вечер?

Кихнах, след това си стиснах носа.

— Болен съм, пипнал съм грип. Ако бях дошъл, щях да заразя половината клиенти.

— Нима? — попита Джералд. — Това щеше да е по-лошият вариант, отколкото да заразиш момичето, до което седеше в театъра.

— Как така? — попитах аз и си пуснах носа.

— Точно както го казах, Майк. Нямах късмет, защото двама редовни клиенти са били два реда зад теб в „Олдуич“, а единият побърза да уточни, че дамата с теб е била „възхитителна“.

— Сигурно ме е сбъркал с някой друг — започнах да обяснявам отчаян аз.

— Той може и да е сбъркал, но не и аз. Уволнен си и да не си посмял да се довлечеш за заплата, компенсация, или нещо такова, защото е възмутително един оберкелнер да си зареже работата, за да разхожда някаква си там мацка. — Разговорът прекъсна.

Оставих слушалката и заредих ругатни под носа си, докато вървах бавно към колата. Бях на десетина крачки, когато някакъв младеж скочи зад волана, запали и потегли неуверено, а на мен ми се стори, че така и не успя да включи на втора и мина направо на трета. Затичах след отдалечаващата се кола, ала щом младежът даде газ, разбрах, че нямам шанс да го настигна.

Затичах се отново към кабината и набрах 999 отново.

— С пожарната, полицията, или спешна медицинска помощ да ви свържа? — попитаха ме за втори път тази вечер.

— С полицията — отвърнах аз и след малко се обади друг глас.

— Полицейско управление „Белгрейвия“. С какво мога да ви помогна.

— Току-що ми откраднаха колата! — изкрещях аз.

— Марка, модел и регистрационен номер, ако обичате, господине.

— Червена форд фиеста, регистрационен номер H107 SVN.

Зачаках нетърпеливо.

— Не е открадната, господине. Била е неправилно паркирана на двойна...

— Не, не беше! — креснах аз. — Платих 105 лири, за да си взема проклетия автомобил от паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“ преди по-малко от половин час и току-що видях как един изрод потегля с нея, докато се обаждах по телефона.

— Къде се намирате, господине?

— В телефонна будка на ъгъла на Воксхол Бридж Роуд и Уоруик Уей.

— В коя посока потегли колата, когато я видяхте за последен път?

— Тръгна на север по Воксхол Бридж Роуд.

— Какъв е телефонният ви номер, господине?

— 081 290 4820.

— Служебен?

— Вече нямам нито кола, нито служебен номер.

— Добре. Ще се заемем незабавно. Ще се свържем с вас в момента, в който научим нещо.

Оставих слушалката и се замислих какво да предприема. Нямах голям избор. Спрях едно такси и помолих да ме закара до „Виктория“. Този път с облекчение установих, че шофьорът няма желание да споделя с мен мнението си по който и да е въпрос по време на краткото ни пътуване до гарата. Когато ме остави, аз му подадох последната си банкнота и търпеливо зачаках да ми върне и последното пени от рестото. Той измърмори няколко неприлични думи. Купих си билет за Бромли с останалите монети и тръгнах да търся перона.

— Тъкмо навреме, приятел — уведоми ми контролорът. — Последният влак ще пристигне всеки момент.

Наложи ми се да чакам цели двацет минути преди последният влак да стигне на гарата. През това време успях да запомня всички

реклами, и за бири, и за сладки неща, а на всеки няколко минути кихах.

Когато влакът най-сетне спря и вратите се отвориха с шумна въздишка, аз се настаних в купе напред. Машината потегли чак след десет минути, а след още четирийсет спря на гара „Бромли“.

Слязох в Кент няколко минути преди един и се отправих към малкия си дом.

Двайсет и пет минути по-късно се заклатушках към вратата. Започнах да си търся ключовете и се сетих, че бяха на стартера. Не ми бяха останали сили да ругая, затова заопипвах в тъмното, за да открия ключа, скрит под един от камъните. Под кой ли беше? Най-сетне успях да го открия, пяхнах го в ключалката и отворих вратата. Тъкмо влязох и телефонът иззвъня.

Грабнах слушалката.

— Господин Уитакър?

— Аз съм.

— Обаждам се от полицейско управление „Белгрейвия“. Открехме колата ви, господине, и...

— Слава богу — прекъснах аз полицаия, без да му дам възможност да продължи. — Къде е?

— В момента е натоварена на камион на „Пътна помощ“ някъде в Челси. Крадецът успя да мине около километър и половина, ударил се е в бордюра със сто километра в час и се е блъснал в стена. Съжалявам, господине, но трябва да ви уведомя, че колата ви не става за нищо.

— Не става за нищо ли? — направо не вярвах на ушите си.

— Да, господине. Механиците, които я вдигнаха имат телефонния ви номер и ще ви позвънят утре сутринта.

Не знаех какво да кажа.

— Хубавото е, че заловихме младежа, който я е откраднал — продължи полицаият. — Лошото е, че той е само на петнайсет и няма шофьорска книжка, и както трябва да се предполага, не е застрахован.

— Това не е проблем — отвърнах аз. — Аз имам пълна застраховка.

— Кажете ми, господине, вие ли оставихте ключовете на таблото?

— Да, бях ги оставил. Слязох, за да се обадя по телефона и не бях в колата за около две минути.

— В такъв случай държа да ви уведомя, че застраховката ви няма да покрие щетите.

— Как така няма да ги покрие? Какви ги говорите?

— Това е стандартна политика. Не се плаща, когато ключовете са били оставени на таблото. Най-добре проверете, господине — настоя полицаят, преди да затвори.

Затворих и се зачудих какво още може да тръгне зле. Свалих си сакото и се заизкачвах по стълбите, но спрях неочаквано, щом забелязах съпругата си, застанала на площадката.

— Морийн... — започнах аз.

— Ще ми разкажеш по-късно защо от колата не става нищо — започна тя, — но преди това държа да разбера защо не си бил на работа и кое е било „супер гаджето“ в театъра, за което ми каза Джералд.

НЕПОДХОДЯЩА

— Благодаря ти, Майкъл, с удоволствие.

Усмигнах се открито, неспособен да прикрия радостта си.

— Знам един малък ресторант малко по-надолу и мисля, че ще ти хареса.

— Чудесно — съгласи се Ана и си проправи път през тълпата.

Последвах я бързо, за да не я изгубя от поглед.

— Накъде? — попита тя.

Посочих към Странд. Тя пое напред с бърза крачка.

Продължихме да обсъждаме пиесата.

Когато излязохме на Странд посочих висока сива дървена врата на отсрещния тротоар.

— Това е — посочих аз.

Искаше ми се да я хвана за ръката, когато тя пристъпи напред, за да пресече, но тя първа слезе от тротоара на крачка пред мен и се промъкна между спрелите коли, а след това се обърна, за да ме изчака на тротоара.

Ана отвори двойните врати и аз отново я последвах. Слязохме по стълбите към ресторанта, от който се носеше бръмченето на клиенти, повечето излезли от театрите след края на постановките. Сервитьорите се промъкваха сред масите, понесли чинии и в двете си ръце и се привеждаха ту над една, ту над друга маса.

— Едва ли ще успееш да намериш маса, ако не си направил резервация — отбеляза Ана, без да откъсва поглед от група клиенти, които се бяха скупчили около бара в нетърпеливо очакване някой да си тръгне.

— Не се притеснявай — отвърнах наперено аз и се насочих към „Резервации“. Помахах настойчиво на оберкелнера, който тъкмо приемаше поръчка. Единствената ми надежда бе да ме познае.

Обърнах се да се усмигна на Ана, но тя не ми се стори никак впечатлена.

След като оберкелнерът прие поръчката, бавно пристъпи към мен.

— С какво да ви помогна, господине? — попита той.

— Ще успееш ли да ми намериш маса за двама, Виктор?

— Виктор не е на смяна тази вечер, господине. Имате ли резервация?

— Нямам, но...

Оберкелнерът погледна резервациите, а след това часовника си.

— Може и да успея да ви вместя към единайсет и петнайсет — единайсет и половина най-късно — отвърна той, въпреки че не бе убеден.

— Не става ли по-рано? — опитах се да се примоля аз. — Няма да успеем да изчакаме толкова дълго.

Ана кимна в знак на съгласие.

— Страхувам се, че не, господине. Всички маси за запазени.

— Както очаквах — отвърна Ана и се обърна, за да си тръгне.

Отново трябваше да забързам, за да я настигна. Щом излязохме на тротоара, се обърнах към нея.

— Има един малък италиански ресторант недалеч. Там мога да осигуря маса. Да рискуваме ли?

— Май нямаме голям избор — отвърна Ана. — В коя посока е?

— Все направо от дясната страна — отвърнах аз, когато мощен гръм предизвести очаквания порой.

— По дяволите — възкликна Ана и вдигна ръчната си чанта над главата, за да се прикрие.

— Съжалявам — извиних се аз и погледнах към черните облаци. — Аз съм виновен. Трябваше...

— Престани непрекъснато да се извиняваш, Майкъл. Не си виновен, че започва да вали.

Поех си дълбоко дъх и опитах отново.

— Предлагам да изтичаме — казах отчаян аз. — Едва ли ще успеем да хванем такси в това време.

Този път поне не възрази. Затичах напред, а тя ме последва. Дъждът ставаше все по-силен, и макар че трябваше да минем не повече от стотина метра, докато стигнем до ресторанта, бяхме съвършено мокри.

Въздъхнах облекчено, когато отворих вратата и открих, че залата е наполовина празна, въпреки че би трябвало да се подражня. Обърнах се и се усмихнах с надежда на Ана, ала тя продължаваше да се цупи.

— Всичко наред ли е? — попитах я аз.

— Да, разбира се. Просто баща ми има една теория за ресторанти, които са наполовина празни по това време на денонощието.

Погледнах любопитно гостенката си, но прецених, че е най-добре да не споменавам нищо за потеклия грим, нито пък за увисналата коса.

— Най-добре да се заема с възстановяването на външния си вид. Връщам се след две минути — каза тя и се насочи към вратата с надпис „Signorinas“^[1].

Махнах на Марио, който нямаше работа в момента. Той веднага забърза към мен.

— Одеве ви търсиха по телефона, господин Уитакър — каза Марио, докато ме водеше през ресторанта към обичайната ми маса. — Помолиха ме, ако се появите да ви предам да се обадите веднага на Джералд. Стори ми се наистина отчаян.

— Сигурен съм, че въпросът може да почака. Ако звънне отново, съобщи ми.

В този момент Ана се върна. Гримът бе оправен, въпреки че можеше да отдели повече време на косата си.

Станах, за да я посрещна.

— Не е нужно да го правиш — уведоми ме тя и се настани на стола.

— Какво ще пиеш? — попитах аз, когато и двамата се настанихме.

— Нищо. Утре сутринта съм рано на работа, така че не бива да прекалявам. Само чаша вино с вечерята.

До нас се появи друг сервитьор.

— Какво би искала госпожата за вечеря? — попита любезно той.

— Все още не съм видяла менюто — отвърна Ана, без дори да си направи труд да погледне човека.

— Мога да ви препоръчам фетучините, госпожо — предложи сервитьорът и посочи ястие по средата на страницата с ордьоврите. — Това е специалитетът за деня.

— Това да бъде — съгласи се Ана и му върна менюто.

Кимнах, за да покажа, че и аз ще поръчам същото и помолих за половин бутилка червено домашно. Сервитьорът взе менютата и ни

остави.

— Винаги ли...

— Може ли да...

— Ти първа — подканих я аз и се усилих да се усмихна.

— Винаги ли поръчваш половин бутилка домашно вино на първа среща? — попита тя.

— Ще ти хареса — отвърнах аз с жален глас.

— Само се шегувах, Майкъл. Прекалено сериозно приемаш нещата.

Погледнах по-внимателно дамата си и започнах да се чудя дали не съм допуснал ужасна грешка. Въпреки усилията, които бе положила пред огледалото, Ана не бе същото момиче, което видях — истина е, че беше от разстояние — когато едва не направих катастрофа рано тази вечер.

Господи, колата. В този момент си спомних къде я бях оставил и дискретно погледнах часовника си.

— Да не би вече да те отегчавам, Майкъл? — попита Ана. — Или и тази маса е запазена и трябва по-бързо да я освободим?

— Да. Искам да кажа не. Извинявай, спомних си нещо, което трябваше да проверя, преди да дойдем на вечеря. Извинявай — повторих аз.

Ана се намръщи, което ме възпря отново да се извиня.

— Прекалено късно ли е вече? — попита тя.

— Късно за какво?

— За онова, което е трябвало да провериш, преди да дойдем на вечеря.

Погледнах през прозореца и никак не ми стана приятно, когато видях, че е спряло да вали. Това бе последната ми надежда полицаите да не бъдат прекалено бдителни.

— Не, сигурен съм, че всичко ще бъде наред — отвърнах аз с надеждата гласът ми да звучи спокойно.

— Какво облекчение — отвърна Ана с неприкрит сарказъм.

— Каж ми, какво е да си лекар? — попитах аз в опит да сменя темата.

— Майкъл, това е свободната ми вечер. Предпочитам да не говоря за работа, стига да нямаш нищо против.

През следващата минута никой от нас не проговори. Опитах отново.

— Много ли са пациентите ти мъже? — започнах аз, докато сервитьорът ни поднасяше фетучините.

— Не мога да повярвам на ушите си — възкликна Ана, без да крие отегчението в гласа си. — Абе хора, кога най-сетне ще преглътнете, че някои от нас са способни да прекарат живота си, без да лазят на четири крака пред мъжете?

Сервитьорът наля вино в чашата ми.

— Да. Разбира се. Точно така. Не. Искам да кажа, че не исках да прозвучи... — Отпих от виното и кимнах на сервитьора, а той напълни чашата на Ана.

— А как си искал да прозвучи? — попита Ана и забодѐ със замах вилицата във фетучините.

— Не е ли необичайно за мъж да ходи при жена лекар? — полюбопитствах аз и в момента, в който думите излязоха от устата ми, разбрах, че съм навлязъл в ужасно дълбоки води.

— За бога, Майкъл, не. Живеем в цивилизован век. Сигурно съм виждала повече голи мъже от теб. Но мога да те уверя, че съвсем не са приятна гледка.

Засмях се с надеждата да разсея напрежението.

— Както и да е — продължи тя, — доста от мъжете имат достатъчно самочувствие и здрав разум и приемат жените лекари.

— Сигурно е така — потвърдих аз. — Просто мислех...

— Ти не мислиш, Майкъл. Това е проблемът на всички мъже като теб. Обзалагам се, че дори не си се замислял да се обърнеш към жена лекар.

— Не съм, наистина... Да, но...

— Да, но, не, но... Дай да сменим темата, преди да съм се ядосала — заяви тя и остави вилицата. — Ти с какво се занимаваш? Май не си в професията, в която към жените се отнасят като към равни.

— В ресторантьорския бизнес съм — отвърнах аз и си казах, че фетучините не трябваше да са толкова мазни.

— Да, това вече ми го каза по време на антракта — срязва ме тя. — Какво точно означава да си в ресторантьорския бизнес?

— Занимавам се с управлението. Поне напоследък. Започнах като сервитьор, след това пет години работих в кухнята, а накрая...

— Накрая откри, че не те бива нито за едното, нито за другото, затова казваш на другите какво да правят.

— Нещо такова — съгласих се аз, опитвайки се да омаловажа нещата. Само че думите на Ана ми напомниха, че един от другите ми ресторанти тази вечер е останал без главен готвач, че бях се отправил натам, когато Ана ме омая.

— Май пак си загуби мисълта — тросна се Ана. — Разправяше ми как се управлява ресторант.

— Да, така беше. Кажи как са фетучините?

— Не са зле при дадените обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— Този ресторант беше вторият ти избор.

Млъкнах отново.

— Можеха да са и по-зле — продължи тя, след като набоде без особено желание втора хапка.

— Предпочитах ли нещо друго? Мога да...

— Не, Майкъл, благодаря. Все пак това беше единственото ястие, което сервитьорът се осмели да препоръча.

Не можах да измисля подходящ отговор, затова отново замълчах.

— Хайде, Майкъл, още не си ми обяснил какво се прави, когато си в управата на един ресторант — напомни ми Ана.

— В момента съм управител на три ресторанта в Уест Енд, което означава, че непрекъснато се налага да притичвам от един до друг, в зависимост от това къде е възникнал проблем.

— Прилича ми на моите дежурства — прекъсна ме Ана. — Какъв беше проблемът днес?

— Днес, слава богу, не беше ден с обичайните проблеми — отвърнах разпалено аз.

— Много ли беше зле? — поинтересува се тя.

— Доста. Тази сутрин останахме без главен готвач, защото си отрязал върха на пръста и поне две седмици няма да бъде на работа. Оберкелнерът във втория ресторант не е на работа, твърди, че е болен от грип, а в третия ми се наложи да уволня бармана, защото пипа и дори клиентите са забелязали какво става. — Замълчах и се зачудих

дали да рискувам да лапна нова хапка фетучини. — Въпреки това не бих се захванал с друга работа.

— При тези обстоятелства направо не мога да повярвам, че си позволяваш да си почиваш.

— В интерес на истината не трябваше, само че... — Замълчах, за да се приведа напред и да долея чашата на Ана.

— Само че какво? — попита тя.

— Искаш ли да ти призная истината? — попитах аз и изсипах остатъка от виното в моята чаша.

— Можеш да опиташ — отвърна тя.

Оставих празната бутилка отстрани и се поколебах, но само за момент.

— Пътувах към един от ресторантите, когато те забелязах да влизаш в театъра. Така се заплеснах по теб, че едва не блъснах колата пред мен. След това направих обратен завой и колата отзад едва не ме сплеска. Изскочих, хукнах към театъра и се огледах, за да те открия. Накрая те забелязах на опашка пред гишетото за билети. Наредих се и аз и те видях, че връщаш билета. Щом се скри от погледа ми, казах на касиера, че си се притеснила, че няма да успея да дойда навреме, затова сигурно си оставила билета ми за продажба. Щом те описах, а аз те описах в най-големи подробности, той ми даде билета, без да каже и дума.

— Което показва, че е глупак — реши Ана, остави чашата си и ме погледна така, сякаш току-що ме бяха пуснали от клиника за душевноболни.

— След това сложих две банкноти от десет лири в плик на театъра и се настаних до теб — продължих аз. — Останалото го знаеш. — Чаках, обзет от опасения как ще реагира тя.

— Сигурно трябва да съм поласкана — отвърна Ана, след като се замисли за миг. — Само че не знам дали да плача, или да се смея. Едно е сигурно. Жената, с която живея през последните десет години ще реши, че е невероятно забавно, особено след като си платил билета й.

Сервитьорът вдигна недовършените ни порции.

— Всичко наред ли беше, господине? — попита притеснен той.

— Да, всичко беше наред — отвърнах аз, макар и не много убедително.

Ана се намръщи, но поне се въздържа и не каза нищо.

— Ще желаете ли кафе, госпожо?

— Предпочитам да не рискувам — отвърна тя и погледна часовника си. — Време е да се прибирам. Елизабет ще се чуди къде съм се дянала.

Стана и се отправи към вратата. Вървях на две крачки зад нея. Вече на тротоара се обърна към мен.

— Не смяташ ли да платиш сметката?

— Няма да е необходимо.

— Защо? — разсмя се тя. — Да не би ресторантът да е твой?

— Не е. Това е един от трите, на които съм управител.

Ана поаленя.

— Съжалявам, Майкъл — извини се тя. — Колко нетактично от моя страна. — Замълча за момент, преди да добави: — Въпреки това ще се съгласиш, че храната не беше върхът.

— Искаш ли да те откарам до вас? — попитах, без да си придавам вид на прекалено ентусиазиран.

Ана погледна скупчилите се черни облаци.

— Може и да ми свършиш работа — отвърна тя. — Надявам се да не живееш прекалено далече. Къде ти е колата? — попита тя, без да ми даде възможност да я попитам къде живее.

— Оставих я малко по-нагоре.

— А, да, спомням си — отвърна Ана. — Нали си изскочил, защото не си могъл да откъснеш очи от мен. Страхувам се, че не си попаднал на подходящото момиче.

Най-сетне каза нещо, за което бяхме единомисленици, но аз не отговорих, докато вървяхме към мястото, където бях изоставил колата си. Ана ограничи разговора до забележки дали ще завали отново, че виното било много хубаво. С облекчение забелязах, че волвото ми е паркирано точно където го бях оставил.

Търсех ключовете, когато забелязах стикер на предното стъкло. Погледнах към гумите и видях жълтата скоба.

— Май не ти е вечер, а? — обади се Ана. — Не се притеснявай за мен. Ще си взема такси.

Вдигна ръка и едно такси спря рязко. Обърна се към мен.

— Благодаря за вечерята — изстреля тя, без дори да се постарее да звучи убедително, а след това продължи още по-неискрено: — Може пак да се видим.

Преди да успея да ѝ отговоря, тя бе треснала вратата на таксито. Докато гледах след отдалечаващото се такси, започна да вали.

Погледнах отново колата си и реших да се оправям с проблема утре сутринта.

Тъкмо се канех да се втурна към най-близката козирка за подслон, друго такси зави към мен, а жълтата светлина ми подсказа, че е празно. Махнах отчаян и той спря до колата ми.

— Лоша работа, мой човек — отбеляза шофьорът, щом погледна предната гума. — За трети път се натъквам на подобно нещо тази вечер.

Опитах се да му се усмихна.

— Накъде, приятел?

Дадох му адреса си в Ламбет и седнах отзад.

Таксито пълзеше сред движението, натоварено заради дъжда и многобройните почитатели на театъра. Бяхме на моста Уотърлу, когато шофьорът се разбъбри. Отговарях едносрично, докато споделяше с мен мнението си за Джон Мейджър, за английския отбор по крикет и чуждестранните туристи. С всяка нова тема прогнозите му ставаха все по-мрачни.

Спря да ми обяснява едва когато спря пред къщата ми на Фентимън Роуд. Платих му и се усмихнах мрачно при мисълта, че за пръв път от седмици се прибирах преди полунощ. Тръгнах бавно по късата алея към вратата.

Отключих и отворих тихо, за да не събудя жена си. Щом влязох започнах обичайния ритуал да сваля обувките и сакоето, преди да се кача тихо на горния етаж.

Започнах да се събличам, преди да вляза в спалнята. След като години наред се бях прибирал в два след полунощ, можех да сваля дрехите си и да ги подреда, а след това да се пъхна под завивката при Джуди, без да я събудя. Само че този път, щом отметнах завивката, тя заговори сънено:

— Не очаквах да се прибереш толкова рано, с всички проблеми тази вечер. — Зачудих се дали не говори насън. — Много ли щети имаше заради пожара?

— Пожар ли? — попитах аз и застинах както бях гол пред леглото.

— На Дейвис стрийт. Джералд се обади няколко минути след като ти излезе, за да каже, че е избухнал пожар в кухнята и е обхванал и салона. Обади се, за да се увери, че си тръгнал. Отказал е всички резервации за идващите две седмици, но според него едва ли ще успеете да отворите до месец. Казах му, че си тръгнал малко след шест и ще пристигнеш всеки момент. Много ли е зле положението?

Преди Джуди да се събуди напълно, аз вече бях облечен и тя така и не успя да ме попита защо не съм ходил в ресторанта. Хукнах надолу по стълбите и изтичах на улицата, за да хвана такси. Отново започна да вали.

Някакво такси отби и спря пред мен.

— Този път накъде, приятел?

ИСТИНСКА МЕЧТА

— Благодаря ти, Майкъл, с удоволствие.

Усмигнах се открито, тъй като не успях да прикрия радостта си.

— Здравсти, Дребосък. Страхувах се, че ще се разминем.

Обърнах се към висок мъж с гъста руса коса, който никак не се притесняваше, че пречи на почитателите на театъра, които го заобикаляха и от двете страни.

Ана му се усмигна по начин, който не бях забелязал досега.

— Здравей, Джонатан — поздрави го тя. — Това е Майкъл Уитакър. Имаш късмет — той купи билета ти, а ако не се беше появил, се канех да приема любезната му покана за вечеря. Майкъл, запознай се с брат ми, Джонатан — него го задържаха по работа. Както виждаш, успял е да избяга.

Не знаех какво да кажа. Джонатан топло стисна ръката ми.

— Благодаря ти, че си правил компания на сестра ми — започна той. — Нали ще вечеряш с нас?

— Благодаря за поканата — отвърнах аз, — но си спомних, че имам малко друга работа, така че...

— Нямаш никаква друга работа — прекъсна ме Ана и ми се усмигна по вече познатия начин. — Не ставай лош.

Тя сплете пръсти с моите.

— И на двамата ще ни бъде приятно да дойдеш с нас.

— Благодаря — отвърнах зарадван.

— Знам един малък ресторант малко по-надолу. Казват, че бил много добър — предложи Джонатан, когато тримата тръгнахме към Странд.

— Супер. Умирам от глад — съгласи се Ана.

— Разкажете ми за пиесата — помоли Джонатан и вплете пръсти в ръката на сестра си.

— Критиците този път бяха абсолютно прави — обясни тя.

— Жалко, че я изпусна — подхвърлих аз.

— Аз пък се радвам, че я изпусна — призна Ана, когато бяхме на ъгъла на Странд.

— Май е това. — Джонатан посочи огромна сива двойна врата от другата страна на улицата.

Тримата се промъкнахме сред спрелите коли.

Щом стигнахме на отсрещния тротоар, Джонатан отвори двойната врата, за да влезем. Заваляхме тъкмо когато прекрачвахме прага. Поведо двама ни с Ана надолу по стълбите към бръмналия от разговори ресторант, повечето посетители бяха излезли от театрите. Сервитьорите се стрелкаха из залата, понесли чинии и в двете ръце, и обслужваха маса след маса.

— Ще се изненадам, ако успееш да намериш маса — обърна се Ана към брат си, докато оглеждаше клиентите, скупчили се на бара, изпълнени с нетърпеливо очакване някой да освободи маса.

— Трябваше да направиш резервация — добави тя, когато той помахна на обекелнера, зает да приеме поръчка.

Останах на две крачки зад тях, когато Марио се приближи, а аз поставих пръст на устните си и му кимнах.

— Дали имате маса за трима? — попита Джонатан.

— Да, разбира се, господине. Моля, последвайте ме — отвърна Марио и ни поведе към тиха маса в един ъгъл на залата.

— Това е истински късмет — отбеляза Джонатан.

— И то какъв — съгласи се Ана.

Джонатан предложи да се настаня на по-далечния стол, за да може сестра му да седне между нас.

Щом се настанихме, Джонатан попита какво ще прием.

— Кажете — обърнах се към Ана. — Още едно сухо мартини?

Джонатан ми се стори изненадан.

— Не си пила мартини откакто...

Ана се намръщи и бързо каза:

— Чаша вино с вечерята.

Откога? — зачудих се аз, но не казах нищо.

Марио се върна и ни подаде менютата. Джонатан и Ана огледаха мълчаливо своите. Накрая Джонатан попита:

— Какво избра?

— Всичко ми се струва толкова хубаво — отвърна Ана. — Ще се спра на фетучини и чаша червено вино.

— Сигурна ли си, че не искаш ордъвър? — попита Джонатан.

— Не, благодаря. Утре имам работа рано, освен ако не решиш да ме заместиш.

— Не и след всичко, което преживях тази вечер, Дребосък. И аз ще прескоча ордьовъра — реши той. — Ами ти, Майкъл? Не обръщай внимание на проблемите ни.

— И за мен фетучини и чаша червено вино.

— Три пъти фетучини и бутилка от най-хубавото ви Кианти — поръча Джонатан, когато Марио се върна.

Ана се наведе към мен и прошепна заговорнически:

— Това е единственото италианско вино, което може да произнесе правилно.

— Ами ако се бяхме спрели на риба? — попитах я аз.

— Познава и Фраскати, но винаги се чуди какво да прави, когато някой поръча патица.

— Вие двамата за какво си шушукате? — попита Джонатан, когато подаде менюто на Марио.

— Питам сестра ти за третия ви партньор.

— Добро попадение, Майкъл — възхити се Ана. — Трябвало е да станеш политик.

— Съпругата ми, Елизабет, е третият партньор — отвърна направо Джонатан без дори да разбере за какво намеква сестра му. — Горката тази вечер я извикаха на адрес.

— Забележи само, две жени и един мъж — уточни Ана, когато сервитьорът поднесе виното на Джонатан.

— Точно така. Бяхме четирима — уточни Джонатан, но така и не каза нищо повече. Погледна етикета на бутилката и кимна.

— Не се опитвай да ни заблуждаваш, Джонатан. Майкъл вече разбра, че не си познавач — заяде се Ана, сякаш се опитваше да смени темата. Сервитьорът извади тапата и сипа малко на Джонатан, за да опита.

— Ами ти, Майкъл? — попита Джонатан, след като бе кимнал за втори път на сервитьора. — Не ми казвай, че и ти си лекар, защото в момента не търся нов партньор.

— Той е в ресторантьорския бизнес — отвърна Ана, точно когато ни сервираха фетучините.

— Ясно, значи вие двамата сте успели да се опознаете по време на антракта — сети се Джонатан. — Какво точно означава „в

ресторантьорския бизнес“?

— Занимавам се с управление — обясних аз. — Поне напоследък. Започнах като сервитьор, после се преместих в кухнята за около пет години, докато накрая ме назначиха в управата.

— И с какво точно се занимава управителят на един ресторант? — полюбопитства Ана.

— Като гледам антрактът не ви е стигнал, за да навлезете в подробности — намеси се Джонатан, докато набождаше фетучини на вилицата.

— В момента съм управител на три ресторанта в Уест Енд, което означава, че непрекъснато снова от единия в другия, в зависимост къде е възникнал проблем.

— Прилича на дежурството при нас — усмихна се Ана. — Къде беше най-големият проблем днес?

— Днес, слава богу, не беше типичен ден откъм проблеми — отвърнах разпалено аз.

— Много ли беше тежко? — попита Джонатан.

— Страхувам се, че да. Тази сутрин главният готвач си отрязва върха на пръста и няма да бъде на работа поне две седмици. Оберкелнерът във втория ресторант излезе в отпуск, твърди, че е болен от грип, освен това се наложи да уволня бармана в третия, защото много пипаше. Барманите винаги пипат, разбира се, но в този случай клиентите бяха започнали да забелязват. — Замълчах. — Въпреки това не бих се впуснал в друг бизнес.

Стресна ме остро позвъняване. Не успях да разбера откъде идва, докато Джонатан не извади малък мобилен телефон от джоба на самото си.

— Много съжалявам — извини се той. — Рисковете на професията. — Натисна едно копче и прилепи телефона до ухото си. Остана заслушан няколко секунди и се намръщи. — Да, разбира се. Идвам веднага. — Затвори капачето на телефона и го пусна обратно в джоба.

— Извинявайте — повтори той. — Един от пациентите ми е избрал точно този момент, за да получи криза. Страхувам се, че трябва да ви оставя. — Обърна се към сестра си. — Ти как ще се прибереш, Дребосък?

— Вече съм голямо момиче — отвърна Ана. — Ще се огледам за някое от онези големи черни неща на четири колела с надпис на покрива, на който пише „Такси“ и ще махна с ръка.

— Не се притеснявай, Джонатан — успокоих го аз. — Ще я закарам.

— Много ти благодаря — въздъхна Джонатан, — защото ако навън вали като из ведро, когато излезете, тя може и да не открие някое от черните неща, на които се кани да маха.

— Това е най-малкото, което мога да направя, след като ти взех и билета, и вечерята, и сестрата.

— Става — примири се Джонатан и в този момент Марио притича.

— Всичко наред ли е, господине? — попита той.

— Нищо не е наред. Викат ме на адрес и трябва да си тръгвам. — Подаде кредитна карта „Американ Експрес“. — Бъдете така любезен да я прекарате през машината, аз ще подпиша, а вие ще попълните сумата по-късно. Прибавете си петнайсет процента.

— Благодаря ви, господине — каза Марио и хукна.

— Надявам се да се видим отново — каза Джонатан.

Станах, за да му стисна ръката.

— Аз също.

Джонатан ни остави и се насочи към бара, за да подпише сметката. Марио му върна картата.

Докато Ана махаше на брат си, аз погледнах към бара и поклатих едва забележимо глава. Марио скъса листчето и пусна парченцата в кошчето.

— И Джонатан имаше тежък ден — обясни Ана, когато насочи вниманието си отново към мен. — Не мога да повярвам, че при тези обстоятелства си успял да се откъснеш от работа.

— Истината е, че не трябваше да го правя, само че... — Поколебах се, приведох се напред и долях чашата на Ана.

— Само че какво? — попита тя.

— Да ти кажа ли истината? — попитах аз и сипах остатъка от виното си в своята чаша.

— Мисля, че ще я преглътна — кимна тя.

Оставих празната бутилка отстрани на масата, поколебах се отново, но това бе само за миг.

— Пътувах към един от ресторантите, когато те видях да влизаш в театъра. Загледах се в теб и за малко не блъснах колата отпред. След това направих обратен завой наскрѐд улицата, защото забелязах свободно място за паркиране и колата зад мен за малко да ме сплеска. Изскочих, затичах след теб и огледах навсякъде, докато най-сетне те забелязах на опашката пред гишето за билети. Наредих се и аз и видях как подаде свободния билет. След като се скри от погледа ми, казах на касиера, че не си ме очаквала да се появя навреме, затова сигурно си върнала билета. След като те описах, което можех да направя в най-големи подробности, той ми го даде, макар че не му стана особено приятно.

Ана остави чашата вино и ме погледна с невярващи очи.

— Радвам се, че се е вързал на разказа ти — призна тя. — Чудя се дали аз да повярвам.

— Да, трябва да ми повярваш, защото пъхнах две банкноти от по десет лири в плика и седях до теб по време на пиесата — обясних аз. — Останалото го знаеш. — Изчаках да видя как ще реагира.

Известно време тя мълча.

— Поласкана съм — отвърна най-сетне тя и докосна ръката ми. — Не предполагах, че все още има романтици на този свят. — Тя сведе леко глава. — А ще ми кажеш ли какво си намислил до края на вечерта?

— Дотук нищо не беше планирано — признах аз. — Затова беше толкова свежо и приятно.

— Караш ме да се чувствам като бонбон „Афтер ейт“ — засмя се Ана.

— Мога да измисля поне три отговора — отвърнах аз, когато Марио се появи, малко разочарован заради недовършената вечеря.

— Хареса ли ви вечерята, господине? — попита притеснен той.

— Беше наистина чудесна — отвърна Ана, без да откъсва очи от мен.

— Ще желаете ли кафе, госпожо? — попита я Марио.

— Не, благодаря — отвърна твърдо тя. — Трябва да вървим да открием една изоставена кола.

— Един господ знае дали ще я намерим след толкова време — зачудих се аз, докато ставах.

Хванах Ана за ръка и я поведох към вратата, качихме се по стълбите и излязохме на тротоара. Поехме обратно към мястото, където си бях оставил колата. Докато вървахме по Олдуич и си бъбрехме, имах чувството, че съм със стар приятел.

— Не е нужно да ме караш, Майкъл — започна Ана. — Сигурно живея далече от вас, а и вече не вали, така че няма да има проблем да викна такси.

— Искам да те закарам — настоях аз. — Така ще се порадвам по-дълго на компанията ти.

Тя се усмихна, когато пристигнахме пред неестествено широкото място, където си бях оставил колата.

— По дяволите — възкликнах аз, огледах улицата, а когато се обърнах, забелязах, че Ана се смее.

— Да не би това е някой нов замисъл, за да спечелиш повече време да се радваш на компанията ми? — пошегува се тя. Отвори чантата си и извади мобилен телефон, набра 999 и ми го подаде.

— Коя служба ви е необходима? Пожарна, полиция, или спешна медицинска помощ? — попита гласът.

— Полиция — помолих аз и веднага ме прехвърлиха на друг глас.

— Полицейско управление „Чаринг Крос“. Какъв е проблемът?

— Мисля, че колата ми е била открадната.

— Бихте ли ми казали марката, цвета и регистрационния номер, господине?

— Син ровър 600, регистрационен номер K857 SHV.

Последва дълго мълчание, през което чувах други далечни гласове да обясняват нещо.

— Не е открадната, господине — обясни дежурният, който разговаряше с мен, когато отново пое слушалката. — Била е неправилно паркирана на двойна непресечена жълта линия. Вдигната е и е закарана на паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“.

— Мога ли да си я взема веднага? — попитах аз.

— Разбира се, господине. Как ще се придвижите?

— С такси.

— Тогава помолете шофьора да ви закара до паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“. Щом пристигнете, трябва да

представите документ за самоличност и да оставите чек за 105 лири, в случай че не разполагате със сумата в брой.

— 105 лири? — попитах тихо аз.

— Точно така, господине.

Ана се намръщи за пръв път тази вечер.

— Струва си всяко пени.

— Какво казахте, господине?

— Нищо, полицай. Лека нощ.

Върнах телефона на Ана и заявих:

— Следващата ми задача е да ти намеря такси.

— Няма да стане, Майкъл, защото оставам с теб. Не забравяй, че обеща на брат ми да ме закараш.

Хванах я за ръка и махнах на таксито, появило се иззад ъгъла. То спря при нас.

— Паркинга за нарушители „Воксхол Бридж“, ако обичате.

— Лош късмет си извадил, приятел — каза шофьорът. — Ти си ми четвъртият за тази вечер.

Усмихнах му се широко.

— Предполагам, че останалите трима също са хукнали след теб в театъра, но за щастие са били зад мен на опашката — обясних на Ана, след като седнах до нея на задната седалка.

Докато таксито бавно се промъкваше сред натоварения след края на театъра трафик по моста Уотърлу, Ана се обърна към мен.

— Не мислиш ли, че трябваше да ми дадеш шанс да избирам между четиримата? Все пак единият може да е карал ролс-ройс.

— Няма начин.

— Защо не? — учуди се Ана.

— Защото не беше възможно да се паркира ролс-ройс на онова място.

— Ами ако е имал шофьор? Това щеше да разреши всичките ми проблеми.

— В такъв случай щях да го прегазя.

Известно време пътувахме в мълчание.

— Искам да ти задам един личен въпрос — обади се първа Ана.

— Ако е това, което мисля, аз исках да те попитам за същото.

— Тогава ти питай пръв.

— Не... не съм женен — отвърнах аз. — Веднъж за малко не скочих с главата напред, но успях да се измъкна. — Ана се разсмя. — Ама ти?

— Бях омъжена — призна тихо тя. — Той беше четвъртият ни партньор. Почина преди три години. Грижех се за него девет месеца, но изглежда накрая се провалих.

— Много съжалявам — отвърнах засрамен аз. — Колко нетактично от моя страна. Не биваше да повдигам въпроса.

— Аз го повдигнах, Майкъл, не ти. Аз трябва да се извиня.

Няколко минути мълчахме, докато накрая Ана заговори:

— През последните три години, след смъртта на Андрю, се отдадох на работа и изглежда съм прекарала по-голямата част от времето си да досаждам с личните си проблеми на Джонатан и Елизабет. Те проявиха невероятно разбиране, но сигурно отдавна им е писнало от мен. Няма да се учудя, ако Джонатан е уредил това повикване, с надеждата да се запозная с някой в театъра. Сигурно се е опитвал да ми даде ново самочувствие. Един господ знае — добави тя, когато влязохме в паркинга за нарушители. — Толкова много хора са ме канили да излизаме просто от съжаление.

Дадох на шофьора банкнота от десет лири и хукнахме под дъжда към касата.

Приблжих се до гишето и прочетох изискванията. Извадих си портфейла, за да приготвя шофьорската книжка и започнах да броя парите.

Разполагах само с осемдесет лири в брой, а никога не носех чекова книжка.

Ана се ухили и извади плика, който ѝ бях дал по-рано. Отвори го и извади двете десетачки, а след това и банкнота от пет лири от собствения си портфейл и ми ги подаде.

— Благодаря — отвърнах аз и отново се почувствах неловко.

— Струва си всяко пени — отвърна тя с усмивка.

Полицаят преброи бавно банкнотите и ги пхна в метална кутия, а след това ми написа разписка.

— Автомобилът ви е на първата редица — обясни той и посочи. — Позволете да ви предупредя, господине, че не е никак разумно да си оставяте ключовете на стартера. Ако ви откраднат колата, застрахователната компания ще откаже да плати.

— Вината е моя, господин полицай — намеси се Ана. — Трябваше да го накарам да се върне, но така и не разбрах какво е намислил. Ще се погрижа да не се повтаря.

Полицаят ме погледна. Свих рамене и поведох Ана към колата. Отворих вратата, за да влезе, след това заобиколих, а тя се бе навела, за да ми отвори. Настаних се зад волана и се обърнах към нея.

— Много се извинявам — заговорих притеснен аз. — Дъждът съсипа роклята ти. — Капка дъжд падна от върха на носа ѝ. — Но искам да ти кажа, че си еднакво хубава и мокра, и суха.

— Благодаря, Майкъл — усмихна се тя. — Ако нямаш нищо против, предпочитам да съм суха.

Засмях се.

— Къде да те закарам? — попитах аз, защото чак сега се бях сетил, че не ѝ знам адреса.

— Във Фулъм, ако обичаш. Парсънс Грийн Лейн 49. Не е много далече.

Пъхнах ключа в стартера, без да ме е грижа колко е далече. Завъртях и си поех дълбоко дъх. Двигателят закашля, но отказа да запали. Чак тогава се сетих, че не бях загасил фаровете.

— Не ми прави този номер — започнах да се моля аз, а Ана отново се разсмя. Завъртях ключа втори път и моторът превъртя. Въздъхнах облекчен.

— За малко — обади се Ана. — Ако не беше запалил, щеше да се наложи да прекараме заедно цялата нощ. Да не би и това да е част от замисъла ти?

— Дотук нищо не беше по план — признах аз и изкарах автомобила от паркинга.

Поколебах се за миг.

— Но пък можеше да се получи съвсем различно.

— Искаш да кажеш, че можех и да не се окажа момичето, за което си ме мислил?

— Нещо такова.

— Интересно какво ли щяха да си помислят останалите трима — запита унесена Ана.

— Няма никакво значение, защото няма да имат шанс да разберат.

— Много сте сигурен в себе си, господин Уитакър.

— Да знаеш само колко — усмихнах се аз. — Много бих искал да се видим отново, Ана. Стига да си готова да рискуваш.

Сякаш й отне цяла вечност, за да отговори.

— Ще ми бъде приятно — призна най-сетне тя. — Само при едно условие — че минеш да ме вземеш от нас, за да съм сигурна, че си паркирал където трябва и не си забравил да загасиш фаровете.

— Приемам условието — съгласих се аз. — Дори няма да поставям мои, ако се видим утре вечер.

Ана отново не отговори веднага.

— Не съм сигурна какво ще правя утре вечер.

— И аз нямам представа — отвърнах аз. — Но ще отложам каквото и да изникне.

— Тогава и аз — долетях незабавният отговор, тъкмо когато завих по Парсънс Грийн Лейн и започнах да търся четирийсет и девети номер.

— Стотина метра по-надолу е, от лявата страна — каза тя.

Паркирах пред входа.

— Нека този път да не ходим на театър — предложи Ана. — Ела към осем и ще ти приготвя вечеря. — Наведе се и ме целуна по бузата, преди да посегне към вратата.

Скочих и побързах да заобиколя колата, за да ѝ отворя.

— Значи се разбрахме за утре в осем — напомни ми тя.

— Нямам търпение. — Поколебах се, но след това я притиснах до себе си. — Лека нощ, Ана.

— Лека нощ, Майкъл — отвърна тя, когато я пуснах. — Благодаря ти, че купи билета, да не говорим за вечерята. Радвам се, че останалите трима непознати ухажори са се добрали само до паркинга за нарушители.

Усмихнах се, докато тя вадеше ключа си. Обърна се отново към мен.

— Между другото, Майкъл, това ресторантът с отсъстващия сервитьор ли беше, с готвача с четири пръста и половина, или с бармана мошеник?

— С бармана мошеник — усмихнах се аз.

Тя влезе и затвори вратата, когато часовникът на близката църква удари един.

[1] Signorinas (ит.) — дами. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.